

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Markétou Tylečkovou, advokátkou se sídlem Svornosti 2, 736 01 Havířov-Město, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. KUJI-64177/2015, sp. zn. OOSČ 745/2015 OOSC/249,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 25. 9. 2015, č. j. KUJI 64177/2015, sp. zn. OOSČ 745/2015 OOSC/249 (dále též „žalovaný“) bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský úřad Velké meziříčí rozhodnutím ze dne 28. 7. 2015, č. j. DOP/29356/2015/7043/2014-juran (dále též „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 12. 2014 ve 23:37 hod. řídil osobní automobil, reg. zn. na dálnici D1 a v km 139 ve směru na Brno, v katastru obce, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/hod., naměřena rychlost 171 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 165 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 35 km/hod. tímto jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se popisovaného přestupku, za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč se zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 11. 2015 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Namítl, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími námitkami, skutková zjištění provedená ve věci již správním orgánem I. stupně nemohla být pro vadu dokazování úplná. Ve vztahu k popisovanému obvinění se bránil tím, že vozidlo dne 13. 12. 2014 neřídil pro úraz nohy – podvrtnutí kotníku, což doložil lékařskou zprávou ze dne 1. 12. 2014. Žalovaný se s touto námitkou věcně nevypořádal. Na místo toho se spokojil s usvědčující verzí zasahujících policistů ve spojení s tím, že doklady, které policisté předali správnímu orgánu, zahrnují i číslo občanského průkazu žalobce a telefonní kontakt na něho, ačkoliv tyto údaje jsou dostupné nahlédnutím do elektronických databází. Bylo proto třeba objektivizovat hodnověrnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Dále namítl, že nebyl vyslechnut svědek L. K., který mohl potvrdit, že žalobce neměl uvedeného dne vozidlo pro řízení k dispozici.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 1. 2016 uvedl, že nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává. Zdůraznil, že dokazování bylo provedeno v rozsahu zcela dostatečném pro zjištění skutkového stavu věci, žalovaný proto nemá nejmenší pochybnosti o tom, že to byl právě žalobce, kdo v daném místě a čase řídil měřené vozidlo a dopustil se popisovaného přestupku. Za důležité považoval rovněž to, že žalobce začal rozporovat skutečnost, že byl ztotožněn jako řidič vozidla až po uplynutí několika měsíců po zahájení řízení. K námitce o zneužití databází obsahujících osobní údaje žalobce uvedl, že mu není zřejmé, čím by mohli nebo měli být kontrolující policisté motivováni k tomu, aby v průběhu kontroly tyto databáze zneužili. Uváděné žalobní námitky se proto jevíly účelové

a předestřená verze průběhu události jako krajně nepravděpodobná. Z uvedených důvodů navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Podle záznamu o přestupku ze dne 14. 12. 2014 naměřilo měřicí zařízení č. 05/0152 v automatizovaném režimu dne 13. 12. 2014 ve 23:37 hod. na dálnici D1 ve směru Praha-Brno osobnímu vozidlu Audi A8, registrační značka: ..., rychlost 171 km/hod., a to v místě, kde je povolena nejvyšší dovolená rychlost 130 km/hod. Z Oznámení přestupku sepsaného dne 16. 12. 2014 Policií ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Velký Beranov, č. j. KRPJ-129231-6/PŘ-2014-160041-KRA vyplynulo, že řidič (žalobce), jehož totožnost byla ověřena z občanského průkazu a řidičského průkazu v období 12ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců překročil nejvyšší dovolenou rychlost opakovaně, nebylo možno přestupkové jednání vyřešit v blokovém jednání. Tiskopis Oznámení přestupku ze dne 13. 12. 2014 byl vlastnoručně podepsán žalobcem. Podle ověřovacího listu ze dne 19. 11. 2014 bylo měřicí zařízení č. 05/0152 ověřeno jako stanovené měřidlo, konec platnosti ověření bylo dne 18. 11. 2015. Z výpisu z evidenční karty řidiče vyplývá, že od roku 2009 se dopustil celkem 5 přestupků, všechny se týkaly porušení ustanovení o rychlosti jízdy, přičemž v posledních dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících se stejného přestupku dopustil 2x, a to i dne 11. 10. 2014. Ústní jednání o přestupku bylo nařazeno na den 29. 1. 2015, žalobce se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu k jednání nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán, což je doloženo připojenou doručenkou (fikce doručení dne 20. 1. 2015). Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 29. 1. 2015, doručeno bylo žalobci fiktivně dne 13. 2. 2015. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. KUJI 29423/2015, sp. zn. OOSČ 381/2015 OOSČ/124 bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovaný konstatoval procesní pochybení správního orgánu I. stupně, neboť předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb fiktivně, nikoliv prioritně prostřednictvím veřejné datové sítě, do datové schránky, kterou měl odvolatel, tj. žalobce aktivní ode dne 8. 1. 2013.

V rámci pokračujícího řízení bylo nařazeno ústní jednání na den 4. 6. 2015, žalobce se řádně omluvil z důvodu jeho nepřítomnosti v ČR po dobu 14 dnů. Další jednání bylo nařazeno na den 23. 6. 2015, žalobce se opětovně omluvil, důvodem byla rekonvalescence v důsledku úrazu kolene. Omluva byla doložena kopií lékařské zprávy Městské nemocnice Ostrava ze dne 5. 6. 2015. Další jednání bylo nařazeno na den 21. 7. 2015, žalobce byl přítomen. Uvedl, že v popisovaný den uvedené vozidlo neřídil, měl podvrtnutí pravého kotníku, jako důkaz předložil nemocniční zprávu. Sdělil, že doklady ponechal ve vozidle, klíče od vozidla předal Mgr. K. Dále byli vyslechnuti svědci policista prap. M. K., který potvrdil, že osobní vozidlo zastavil u benzinové čerpací stanice MOL v km 145 směr Brno, od řidiče převzal potřebné doklady a sdělil mu důvod zastavení i následné kontroly. Potvrdil, že rychlost vozidla byla přes 170 km/hod. Z předložených dokladů zjistil, kdo vozidlo řídí, řidič byl na místě ochoten řešit přestupek, s přestupkem souhlasil a byl ochoten zaplatit pokutu. Výměna řidičů možná nebyla, vozidlo se po celou dobu od naměření pohybovalo konstantní rychlostí

bez výrazné změny směru jízdy a do zastavení na jiném místě nezastavovalo. Zdůraznil, že řidiče osobně zřetelně viděl, stejně tak zřetelně viděl i předložené doklady. Policista podpraporčík F. B. potvrdil, že měřicí zařízení obsluhoval osobně, prověřoval i zastavené vozidlo v registrech. Vybavil si, že po zjištění, že se řidič dopustil přestupku opakovaně, mu bylo sděleno, že tento přestupek nelze řešit v blokovém řízení. Ve vozidle kontroloval i spolujezdce, jednalo se o dva muže. Vyvrátil možnost výměny řidičů od naměření po zastavení. Svědek D. V. vypověděl, že během jízdy spal, probudil se až na klepání policisty, kterému následně předložil doklady. Jelikož požil určité množství alkoholu, nebyl schopen řídit, kdo byl řidičem, nevěděl. Ve vozidle jel společně s Mgr. L. K. Jmenovaný předvolán jako svědek se písemně omluvil, důvodem byla rekreace ode dne 15. 8. 2015. Ve spise je založena kopie lékařské zprávy Městské nemocnice Ostrava ze dne 1. 12. 2014, potvrzující, že uvedeného dne žalobce si podvrtnul pravý kotník. Od dodatečného výsledku svědka Mgr. L. K. upustil správní orgán I. stupně, neboť s ohledem na dostatek provedených důkazů jeho výslech již pokládal za nadbytečný. Jelikož žalobce odmítl být přítomen pokračování ústního jednání, vzdal se tak práva účasti na ústním jednání, následně pak dne 28. 7. 2015 bylo ve věci vydáno rozhodnutí. Žalobce podal dne 9. 8. 2015 odvolání, o němž rozhodl žalovaný dnem 25. 9. 2015, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V. Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Předně krajský soud poznamenává, že žalobce ve správním řízení nenamítal žádné pochybení, ke kterému by mohlo dojít při měření rychlosti jeho vozidla, v řízení o správním deliktu či při rozhodování o něm. Spornou otázkou bylo zjištění, zda byl žalobce v postavení řidiče, který se popisovaného přestupkového jednání měl dopustit či nikoli. Shodně s odvolacími námitkami argumentoval, že na místě údajného spáchání přestupku se vůbec nenacházel, neboť byl v domácím ošetřování s podvrtnutým kotníkem. Provozovatelem vozidla byl v té době T. M. S ohledem na oslavu narozenin a značný příjem alkoholu Ing. D. V. zavolal Drink servis a objednal si službu od vozu z Prahy do Frýdku-Místku. Ze strany objednatele nedochází k žádnému zjišťování totožnosti těchto osob. Soud ve shodě se žalovaným nepřisvědčil žalobcově argumentaci v naznačeném směru, naopak je toho názoru,

že se jednalo toliko o záminku, jejímž cílem bylo zakrýt zjevně promyšlenou strategii žalobce spočívající v popření jeho osoby jako řidiče předmětného vozidla. Takováto strategie vykazuje znaky zneužití práva, které nepožívá právní ochrany.

Žalobce kritizuje správnost napadeného rozhodnutí, které pokládá za nezákonné, neboť žalovaný vydal rozhodnutí, ačkoliv skutková zjištění provedená ve věci již orgánem I. stupně nemohla být pro vadu dokazování úplná. Zdejší soud na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, sice např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, uvedl: „Pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaný za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů, či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu.“ Rovněž v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, www.nssoud.cz, rozvedl, že: „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory. Lze tak shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za čelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti.“

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci soud k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeního dokazování bylo přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. Je třeba zdůraznit, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné.

Z provedeního dokazování nevyplývají pochybnosti o tom, kdo byl řidičem osobního automobilu, registrační značky: dne 13. 12. 2014 ve 23:37 hod. na dálnici D1 na 139 km/hod. ve směru na Brno. Osoba řidiče byla identifikována řidičským průkazem i občanským průkazem, shodnost telefonního kontaktu na řidiče (žalobce) je potvrzena oznámením přestupku sepsaného dne 13. 12. 2014, lékařskou zprávou Městské nemocnice

Ostrava ze dne 1. 12. 2014 a 5. 6. 2015. Shodnost čísla občanského průkazu vyplývá z údajů v oznámení přestupku i protokolu o projednání přestupku ze dne 21. 7. 2015. Uvedené skutečnosti dostatečně osvědčují spáchání přestupku žalobcem, navíc jsou podpořeny i konzistentní výpovědi svědků – příslušníků policie. Žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu proto nemá oporu ve správním spise. Žalobce se sice snažil prokázat skutečnosti potvrzující, že to byl právě on, kdo vozidlo řídil, vyvrátit doloženými lékařskými zprávami, jejichž autentičnost však byla zpochybněna, a to především jednáním žalobce samotného dne 13. 12. 2014 ve 23:37 hod., kdy nerozporoval, že by to nebyl on, kdo předmětné vozidlo řídil, oznámení přestupku sepsané na místě samém vlastnoručně podepsal, navíc neuvedl na svoji obhajobu nic, co by vyvrátilo podezření, že by přestupek mohl být spáchán jinou osobou. Naskýtá se tak otázka, bylo-li by jeho tvrzení pravdivé, proč jej uvedl až následně, tj. při ústním jednání dne 21. 7. 2015. Postoj a jednání žalobce samotného tak vzbuzuje nevěrohodnost a účelovost jeho tvrzení. Byla-li rychlost projíždějícího vozidla rychloměrem zaznamenána a byl pořízen fotozáznam vozidla, měřidlo bylo zkoušeno, podmínky měření, způsob vyznačení, ověření na měřidle i platnost ověření byla potvrzena ověřovacím listem č. 243/14 vydaného dne 19. 11. 2014, výpovědi svědků – policistů – byly konzistentní, pak lze uzavřít, že žalobcovy výtky nekorespondují se zjištěním provedeným v rámci správního řízení. Za daného stavu proto soud přisvědčil názoru žalovaného, že provedení dalšího důkazu, tj. výsledku svědka Mgr. L. K. by nemohlo zvrátit prokázaný skutkový stav. Na tomto místě je třeba upozornit i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již opakovaně judikoval, že „...*provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený, logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, mající znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět na možnost jiného závěru (srov. rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz).“*

Pro úplnost uvedených závěrů lze ještě odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečností, které jsou předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jež je pozitivně právně vyjádřen v § 34 odst. 5 správního řádu. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“

Optikou shora uvedeného neshledal zdejší soud, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjištění skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci i k průkaznosti toho, že to byl žalobce, který se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 12. 2014 v 23.37 hod. řídil osobní automobil, registrační značky: na dálnici D1 a v km 139 ve směru na Brno jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/hod. naměřena rychlost 171 km/hod., tzn., že jako nejnižší skutečná rychlost mu byla naměřena rychlost jízdy 165 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 35 km/hod. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se uvedeného přestupku. Žalovaný tak nepochybil, pokud nepřistoupil k dalšímu dokazování v rozsahu žalobcem navrženým.

Ve světle výše uvedených zásad dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 6. února 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová